

ikke kunde undgaaes, at han maa tilkjendegive sin Mening og at de da ville tilbageholde, hvad der kunde tjene til Sagens Oplysning; men det har jeg ikke sagt, at man havde Mistillid til Dommerne, jeg har i det Hele taget ikke udtalt nogenjombest Mistillid imod Dommerstanden. Han har tillige meent, at min Vitring med Hensyn til at Sagens Følger kunde være en Belfærdsgjenstand for Parterne, var i høj Grad overdreven; men jeg maa dog tillade mig at spørge den høitærede Landstingsmand, om det ikke er en Belfærdssag, at en Fæster, naar han to Gange har indgaaet et Forlig ved en Politieret om at betale en Mulct, at han da 3die Gang kan tiltales til sit Fæstes Forbrydelse; jeg maa dog troe, at det er en Belfærdssag. Jeg har iøvrigt heller ikke omtvivlet, at disse Sager kunne appelleres, men jeg kun har anført, at de skulle beholdes ved Politieretterne. Den ærede Landstingsmand har ogsaa bebrejdet mig, at jeg ikke har citeret Paragrafferne i Forordningen af 11te April 1840, som jeg anførte til Exempel paa, at der var vigtige Sager, som skulle behandles ved Politieretterne. Jeg var fuldkommen overbevist om, at en saa kyndig Jurist som den ærede Landstingsmand kjendte disse Bestemmelser, imidlertid skal jeg dog tillade mig at nævne Paragrafferne, det er nemlig § 30 og § 50, sammenholdt med § 52.

Orsted: Skjøndt jeg i det Hele taget kan henholde mig til, hvad min ærede Sidemand som Ordfører i Udvalget, og tillige et andet Medlem af Udvalget har yttret til Fordeel for den Mening, som Udvalgets Flæerhed nærer, skal jeg dog endnu tilføie nogle enkelte Bemærkninger. Hvad det Spørgsmaal angaaer om Sagførere bør have Lov til at møde i Politiesager eller ikke, saa ligger dette jo udenfor nærværende Sags Grændser, og en udsørlig Undersøgelse herom kunde her ikke være passende. Jeg skal kun bemærke det, at dersom man uden al Indskrænkning vilde tillade Sagførere at møde i Politiesager, saa vilde derved Politiesagernes Bæsen ganske blive ophævet, da Proceduren da blev den samme, som ved andre Sager, og Forskjellen vil i alt Fald blive meget uvæsentlig. Naar der er sagt, at en Politiedommer ikke kan behandle en Politiesag, som

han burde, fordi han skulde tage sig af begge Parter, saa mener jeg dog, at det, at han skal tage sig af begge Parter, er det Samme, som at han skal være upartisk, og at han ikke vil gjøre Andet end sørge for at udfinde, hvor der er Ret og Sandhed, og ikke hvad der kan stemme overeens med den ene eller anden Parts Interesse. Der er forresten ingen Tvivl om, at det i de større og mere forviklede Sager er meget vigtigt, at Parterne kunne lade møde ved Sagførere, og det er Noget, hvortil jeg troer, at der ei maa nægtes Afgang; men i de aldeles smaa og ubetydelige Sager, som ere af en ganske underordnet Natur og kun have ubetydelige Følger, der er det vistnok meget mere af almindelig Interesse, at disse Sager kunne afgjøres paa en kortere Maade, end at de skulle underkastes alle de Formaliteter, som fremkomme, naar Sagen skal behandles af Sagførere. Det kan nu gjerne være, at adskillige af de Sager, som efter vor Lov behandles politieretsviis, burde behandles paa en anden Maade; men det er en ganske anden Reform end den, hvorom der her er Spørgsmaal. Naar det ærede Medlem af Udvalget, som udgjør Minoriteten, vil have, at Sagførere maatte møde i en Polititretssag, men saaledes, at det ikke skulde blive til Udgift for det Offentlige, maa han derved vel vilde have tilkjendegivet, at den anden Part ikke maa faae Beneficium; dersom den ene Part kunde efter særegne Omstændigheder faae fri Proces, vilde det vistnok ikke kunne undgaaes, at det Offentlige vilde faae Afgifter i mangfoldige endogsaa meget smaa Politiesager, lige som det ogsaa maatte give Anledning til, at de allermindeste Polititretssager kunde udsættes, ved at man søger fri Sagfører. Men jeg troer, det vilde i høieste Grad være en Ubillighed, naar først Sagførere ved Politieretterne indførtes, at der da ikke ogsaa skulde gives Afgang til Beneficium; thi deraf fulgte, at den formuende Mand, som let kunde faae en Sagfører, fik en Dørvægt over den anden. Jeg troer nu rigtignok ikke, at denne Dørvægt, man faaer ved at have en Sagfører, er saa betydelig, som en æret Taler har skildret. I detmindste troer jeg, at der vil være mange Tilfælde, hvor endogsaa en meget simpel Mand vil være istand